

IN PACE IN IDIPSUM

XXIII. ÉVF. 1923 MÁJUS

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

DORMIAM ET REQUIESCAM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 240 korona.
Egyes példány 20 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

IT DEUM ADORAVIT.

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

SACRIFICIUM DEO

SPRITUS CONTRIBULATUS

PASSEB INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

Mária hónapja.

SZŰZ MÁRIA hónapja az egyház misztikus kertjében született legszebb virág. A szeretet fakasztotta, a szeretet dedikálta a gyönyörű hónapot Szűz Máriának. Akit a Teremtő keze «egészen szép»-nek alkotott, annak a föld is a legszebb ékességeivel kedveskedik. De a május minden színpompája, virágos tarkasága és tavaszi üdesége külsőség csupán Szűz Mária pedig a lelki nagyság hőse, lelki ékességek gazdag birtokosa; az Ő lelki gazdagságáról így énekelt a nagy Pázmány: «Ó dicsőséges, ó ékességes, fényességes csillag... Felkelő hajnal, világitó fáklya, fénysugaras Nap — Erények pálmája, legédesebb nektár, illatok illata — Ragyogó liliom, vérpiros rózsza, eget legyőző Szűz.»

Nekünk — «Éva árva fiainak» — szintén az Övéhez hasonló ékességeket kell keresnünk; a lelkünket kell virágoskertté avatnunk a Szűzanya bensőséges, lelki tiszteletével. — Szűz Mária méltósága nagyobb az összes szentekénél, Szűz Mária rangja előkelőbb az összes angyalokénál. Mint az Istenember anyja, az eucharisztikus Jézusnak is édesanyja. A mi imádott Szentostyánkért is megilleti Őt a hála. Az oltáriszentségi szövetségek- és társulatoknak az Eucharisztia mintegy inspirálja a Szűzanya májusi kultuszát. Egyesületük szelleme pedig megszabja az ő Máriatiszteletük irányát: «Jertek, engeszteljük a boldogságos Szűzet is az őt ért bántalmakért». Magyar hazánk szomorú sorsánál, a Mária oltalma alá helyezett ország pusztulásánál szinte önként adódik a gondolat: ez az ország hűtlen lett Nagyasszonyához, mert bizonyos az, hogy Mária ok nélkül nem hagyta volna szétदारabolni. A magyarok nagyobb része nem tiszteli úgy a Boldogságos Szűzet, amint azt Ő a «Regnum Marianum»¹ polgárától megérdemelné; de nemcsak nem tisztelik eléggé, hanem nagy számmal vannak, akik aljas káromkodásaik szennyével mocskolják a Szűzanya áldott nevét. Ezért kell engesztelnünk nekünk Szűz Máriát.

¹ «Szűz Mária országa».

Ha a családban olyan akad a gyermekek között, aki megszorítja a szülőket, akinek élete szégyent hoz a családra, bánatot a szülői szívbe, akkor a többi gyermekek nemes szívük sugallatát követve azon vannak, hogy szeretettel, engedelmességgel, jó szüleik példájának minél hűbb követésével meggyógyítsák a szülői szív sebét és betömjék azt a léket, amit szeretetükön a magáról megfélekedezett gyermek viselkedése ejtett. Mi — ha hű gyermekei vagyunk Szűzanyánknak — szintén iparkodni fogunk megszorított édesanyjai szívét fölvidámítani és a magyar ajkak Mária-gyalázása ejtette sebeket a gyermeki szeretet édes balsamával meggyógyítani. Igen, *legyünk mi érzésben, gondolkodásban, életünk minden megnyilvánulásában gyermekei a Boldogságos Szűznek.* Ezzel megmondottunk mindent, ami az engesztelés módját illeti: a gyermek az ő édesanyját szereti, engedelmes neki, példáját követi s ha mindezek után szomorúnak látja, *végasztalni* igyekszik olyan szavakkal, amelyek megérzi, hogy szívből, hű gyermekszívből fakadtak.

Szűz Mária engesztelése: a szeretet, az Ő példájának engedelmes követése és szívből fakadt imák által — a mi Mária-havi programunk.

Dr. Mátrai Gyula.

KÜZDÉS AZ ÚRRAL.

— Engedned kell, hogy legyőzzelek egyszer!
Tekintsd szegény kis árva életem.
H lelkemért, a lelkemért esengek:
Jó Úram, többé ne adj jót nekem!

Miért, hogy minden fűszálért cserébe
Úrágéost dob szívemre kezéd?
Miért, hogy dalba, szépségbe borultam
Visszakínlod az életemet?

H szívem, ez a hitvány kicsi pille
Mennyit csapongott, míg ledbe tért!
Hogy adhatod ma Szívedet cserébe
Hé én kis zsenge áldozatomért?

Ó Úram, félek: sok nekem az áldás,
Ami szereztem kis könnyeimben.
Jó Úram, félek: ha visszakinárod,
Vissza is várom mindig a szívem.

Esengek: léssön, tépjen és alázzon,
Kopár vesszővé lonnyasszon kezéd,
Hogy tépve, árván birjalak szeretni!
Könyörgöm engedd, hogy legyőzzelek! —

Lovich Ilonka.

**Dicsérfessék és áldassék most és mindörökké az
Úr Jézus Krisztus a legméltóságosabb Oltáriszent-
ségben!**

P. Le Büffe elmékedéseiből.

Magasztalja az én lelkem az Urat, és örvendez szívem az én Üdvözítő Istenemben. (Szent Lukács I. 46., 47.)

VAN EGY fölülmulthatatlan jó a mi életünkben és ez a mi katolikus hitünk; minden más jó ebből ered és mint forrásához oda törekszik. És mégis mondhatjuk-e azt, hogy öntudatosan, szenvedélyesen és majdnem ellentállhatatlanul örülünk mi annak, hogy katolikusok vagyunk, amint természetszerűleg örülnünk kellene? Ha őszinték vagyunk önmagunkkal szemben, tapasztaljuk-e, hogy szent hitünkért annyira buzdulunk, hogy egész lényünket végtelen boldogsággal tölti el a tudat, hogy az igaz Egyház gyermekei vagyunk és az alázatos fölény szent büszkeségével eltölt-e ama boldog meggyőződés, hogy a nagy «főpásztor nyájához tartozunk?» Vagy talán nagyon is közönséges mindennapi életünkben természetesnek tekintjük és rendesen föl sem vesszük ezen rendkívüli nagy kegyelmet? Örülünk mindennek: gazdagságnak, egészségnek, szeretteinknek; örülünk az életnek és az élet mulandó, hervadó, elhaló anyagi örömeinek. De mikor vagyunk az elragadtatásig boldogok azon ténynek tudatában, hogy bírjuk az életnek egyetlen igaz örömét? Mikor tódul ki teljes erővel lelkünk mélyéből egy őszintén érzett «Hála Istennek», hogy ismerjük az Atya Istent, a Fiú Istent és a Szentlélek Istent, három személyt egy Istenben, az örökkévalót, a mindentudót és mindenütt jelenlevőt; hogy Karácsony szent éjjelén ott térdelve az éjféli jászolnál, azt az alig egy órás Gyermekeket Istenünknek nevezhettük; vagy a déli órában elsötétült kereszt tövében állva, az agyongyötört és meggyalázott «Fájdalmak Emberét», a mi Megváltónkat imádhattuk? Ismerjük Máriát, a mi Anyánkat, tapasztaltuk egész életünkön át az ő gondos, gyengéd szeretetét; tudunk-e ennek «igazán szívből örülni», azon meleg, kimondhatatlan örömmel, mellyel örül a gyermek édesanyja jelenlétének? Istennek szentjei a mi dicsőséges testvéreink, Istennek angyalai a mi öreink, kiknek szemei soha nem csukódnak le álomra. A Szentírás a mi gondoskodó Atyánknak szeretettel hozzánk intézett levele, mely oly valósággal és igazán Tőle ered, mint ama vékony levelek, melyeket a síron inneni szeretteinktől kapunk. Miénk az a nagy széles kör, mely az Isten Szentegyházát képezi és mely az egész földkerekséget átkarolva, hajthatatlan, mint az örök halmok és a mienk fényével és ünnepeivel, szent képeivel és szent edényeivel, fényes fáklyáival és gyönyörűségesen harsogó énekével — és vajjon örülünk-e mindennek? Ó igen, mi azt hisszük, hogy vannak órák, amidőn túlaradó boldogságban örülünk ezeknek! De van mindennél sokkal jobb, sokkal magasztosabb, amidőn

csendes imáadásban ott térdelünk a Szentség leple alatt rejtőző Isten előtt, a szentségi Úr Jézus a mi nagy Testvérünk lábainál, aki még itt a földön tartózkodik, előnti-e a végtelen boldogságnak nagy és széles ára lényünknek minden porcikáját, hogy dacára sötét és hálátlan multunknak, dacára az évek folyamán felhalmozódott bűneinknek, lecsik a lepel a Szentségről, elgördül minden akadály és látjuk a mi Urunkat és Istenünket szent hitünk világosságának fényében. Elrémül-e lelkünk borzadásban, ha arra gondolunk, mily kietlen sivatag volna az élet, ha megfosztana minket az Úr az Ő szentségi jelenlététől? Képzelnék csak el, mily borzasztó volna, ha meg kellene élnünk egy oly napot, amidőn a zsúfolt utcákon keresztül haladva és a csendes, elhagyatott utakon át sietve, belépve minden templomba és föltekintve minden öröklámpára, valamennyit elsötétítelve találunk; és minden egyes szentségházat kinyitva, azokat drága Kincsüktől megfosztva, üresen látunk? A vér is megfagyyna ereinkben, hideg volna az élet, halott minden és nem volna érdemes többé az életért küzdeni. Mert eltávozott az édes Jézus!

Istenem, mily hatalmas a mindenség! Minek köszönhetjük a Te csodálatos jószágodat, hozzánk hitetlen teremtményeidhez — hozzám a leghitелlenebbhez a hitелленek között! Ó, kí tudná felfogni azon vég-hetetlen boldogságot, hogy mit jelent az — katolikusnak lenni! Messze kiragadva a hitелленség sötét, vak tapogatozásából, biztonságban elhelyezve az atyai házban; és boldogságok boldogsága! találkozni ott a mi Testvérünkkel, Jézus Krisztussal, a Te Fiaddal, tudni, hogy Ő mindig «otthon» van, tudni, hogy akár sötét utakat kell járnunk a nap virradásáig, akár a déli napnak hevét kell elviselnünk, vagy estnek idején a lenyugvó napnak árnyékában haladnunk, mindig megtaláljuk Őt szentségi otthonában! Ó, mily kimondhatatlan boldogságot találunk az Ő saját otthonában.

Az élet Királya.

A Missalémban lapozva, kikeresve a másnapi szentmise változó textusait, egy gondolat foglalkoztatja a lelkemet: *az élet Királya.*

Király, akinek trónja az oltár és otthona a szívek.

Király, akit a trónján imádnak s a szívekben szeretnek.

Király, aki a szentséges Ostyába zárkozik s onnan indul királyi útjára.

Követem Őt a Missalém nyomán s mindenütt úgy látom, mint az élet Királyát.

Itt künn, az alföldi pusztán — a tanyavilágban.

Benn a városokban a gyárak és műhelyek világában.

A plébániai «régí templomokban» és szerzetesi és apácakápolnáknban.

A családi otthonokban és az iskolában. Akadémiákon és kaszárnyákban.

A társadalmi életben és közéletben. Szociális problémák megoldásában és a keresztény-katholikus világnézet diadalmas harcaiban.

Mindenütt ott van Ő, az élet Királya.

Sokan látják és nagyon sokan nem látják.

Akik látják, azoknak életét beragyogja a szentséges Ostya, szépek lesznek a körülöttük is egy kicsit szebb és jobb lesz a világ.

Az élet Királya így indul diadalmas, hódító útjára.

Akik pedig nem látják, azok sötét lelkek és körülöttük is az élet sötétsége kísért.

A Missalémban lapozok. Lelkem előtt a szentséges titkok óceánja
Az élet Királya jár előttem.

Az élet Királya jár előttem. Vele megyek. Az alföldi pusztára, a tanyák, a szőlők világába vezet.

Méltóságos nyugalommal kel át a komp a Tiszán. Megérkezve a túlsó partra, kocsi vár s egy óra múlva a több ezer holdnyi szőlőségen vagyunk. Mögöttünk az utolsó város harminc-egynehány kilométerre s előttünk az első katolikus falu nyolc kilométerre. Itt pedig a szőlőségen él hatezer katolikus hívő, akik amikor csak tehetik és az idő is engedi, hosszú-hosszú sorokban gyalogolnak vagy kocsiznak a messi templomba.

És akik nem mehetnek?

Azok pedig százával és százával jönnek össze a «missziós iskolában», ahol a püspök úr engedélyével s a plébános úrtól is jóváhagyott módon egy missziós tanítónő vezetésével imádkozzák és énekelik a hívők a szentmise szövegét. Az ünnepi evangéliumot is fölolvassák nekik és magyarázatát és alkalmazását a jó öreg Goffine-ből.

Igy van ez a tanyák világában is.

Több kilométeres útról jön össze a szőlők és tanyák népe az Istent dicsérni.

És az élet Királya ott jár közöttük. Szent vággyal vágyódnak az Oltáriszentség vételére, s hónapokig s nem egyszer egy évig is készülnek befogadására.

A katolikus pusztai misszióban megismerkedtek a lelkiáldozással.

Ezzel készülnek a tényleges áldozásra. Öreg emberek, asszonyok, férfiak, ifjak, leányok és gyermekek várják s hívják lelkükbe az Urat a pusztai missziós összejöveteleken.

Ez nem poézis, ez valóban így van.

Az élet Királya ott jár a Tiszavidéken, Szent Cellért örökében. Trónja ugyan még nincs, de a sziveket már meghódította, otthon van.

Minden vasárnap reggel siet a nép dicséretére, délután pedig a felnőttek hittanórájára. És amikor a téli korai este leszáll, a szőlők népe kis mécseseit kigyújtva, vidám-boldog lélekkel siet haza kis otthonába.

Az utakon csak a sok-sok apró fénypont látszik s nekem úgy tűnik el, az élet Királya jár a szőlők között s a hívők — mint megannyi világitó kis szentjános-bogárkája az Úrnak — kísérik.

Balázs Benedicta nővér.

Ferrero Benigna Consolata nővér.

A comoi Szűz Mária Látogatása szerzet tagja életéből összegyűjtött bizalom- és szeretet-virágok.)

1916 szeptember első péntekén szólította magához az Úr.

«Ime, előkészítem Irgalmasságom művét. A társadalomnak újabb ellátadását óhajtom s ezen feltámadás a Szeretet műve legyen.»

«A bizalom azon kincs, mely megnyitja végtelen irgalmasságom kincsesházát.»

«Nem tudod elképzelni, mily örömöm telik a megváltói ténykedésben. Ebből áll egész boldogságom s legszebb remekműveimet épen azon lelkekben örökítem meg, melyeket a legnagyobb mélységekből, a legundokabb posványból emeltem vissza Magamhoz. A megbocsátott bűnök a bűnbánó lélekben a kegyelem forrásaivá lesznek, mert kiapadhatatlan forrásai az alázatosságnak.»

«Tudod-e, mely út vezet leggyorsabban a Paradicsomba? — Az érdemeimre épített remény és a kegyelmemhez való hűség.»

«Bizonyos, hogy száz bűn jobban megsért, mint egy; de ha ez egyetlen bűn az Irántam érzett bizalmatlanság volna, ez Szívemet inkább bánthaná, mint száz más véték, mert a bizalomhiány Szívem mélyén fáj Nekem: hiszen annyira szeretem az embereket.»

«Isten jóságát, irgalmát, a teremtmények iránti szeretetét nem ösmeritek eléggé — a teremtményekhez méritek Őt, pedig Isten véghetetlen s így jósága is korlátlan. Isten kegyelmeit a legnagyobb mértékben,

szünet nélkül, élvezhetnétek — miért nem akartok belőlük? valóban vakok vagytok. Én vagyok azon kiapadhatatlan kegyelemforrás, melyet örök Atyám mindnyájatoknak rendelkezésére bocsát; s teremtményeim visszautasítanak. Az örökkévalóságban majd belátjátok, mennyire megkárosítottátok magatokat ezáltal.»

«Sohasem utálom meg a gyarlóságokat, ha jóakarattal párosulnak, ilyenkor dolgozik Kegyelemem. Szeretetem gyengeségtékből táplálkozik s azon lélekben telik legtöbb örömöm, mely bűnbánó és alázatos érze-

A pittsburghi magyar templom főoltára. (Amerika.)

lemmel a legtöbb gyarlóságot hozza elémbé, mert így nyílik legtöbb alkalmam jó *Megváltótoknak* bizonyulni. S ezt akarom még neked mondani, Benignám! — kevés szóban fejezve ki gondolataimat: — *A lélek ne féljen soha Istentől!* mert Isten mindenkor kész iránta irgalmasságot gyakorolni és Jézusod Szívének az legnagyobb gyönyörűsége, ha Örök Atyjához sok-sok hűnöst vezethet vissza. Ez dicsőségem, ó Benignám! ezek ékességeim! Hiszen annyira szeretem a szegény bűnösöket! Hallgass Reám, én kedvesem! írd le ezt is: Ki nagyon meg akar örvendeztetni, az higgyen Szeretetemben, — ki még jobban akar megörvendeztetni, az még jobban higgyen benne, — s aki az örömeik örömeiben akar részesíteni, az Szeretetembe vetett hitében ne ösmerjen határt!»

«Az életszentség egész titka két szóban rejlik: bizalmatlanság és

bizalom. Érezz mindig bizalmatlanságot önmagad iránt, de ne vesztegelj, ébreszd fel magadban azonmód a bizalmat Istened iránt, mert bár jószágos vagyok mindenkire, legjószágosabb mégis a Bennem bízó lelkekhez vagyok. Tudod-e, mely lelkek élvezik legnagyobb mérvben jószágomat? azok, amelyek legjobban bíznak Bennem. A bizalomteljes lelkek mintegy *tolvajai* kegyelmeimnek. Írd hát le, hogy kimondhatatlan örömm van a Bennem bízó lélekben.»

«Írd még, Benignám, Irgalmasságom apostola, írd: amit leginkább tudnia kell a világnak, az, hogy *Én csupa Szeretetet vagyok* s hogy a Szeretemben való kételkedés okozná Szívemnek a legnagyobb fájdalmat. Szívem nemcsak részvétellel teljes, hanem örvend is, minél több jóvátennivalóra akad, csak rosszakarattal ne találkozzék... Ha tudnád, mit művelnék a gyarlóságokkal még annyira terhelt lélekben is, ha reám bíznák magukat! — A szeretet nem vár semmit — csak ne találjon ellenállásra — és gyakran csak azt kívánom egy lélektől, hogy működni engedjen és szentté teszem. — A lélekben lakozó tökéletlenségek nem visszatetszők előttem, csak Szívem irgalmasságát ébresztik fel: annyira szeretem a lelkeket! — A tökéletlenségek révén mintegy az alázatoság, a bizalom s a szeretet lépcsőfokain emelkedhetik Hozzám a lélek. A megalázkodó lélekhez lehajlok, semmiségéből felemelem s Magammal egyesítem őt.»

«Valamint a láng tüzelőanyagból táplálkozik, Irgalmamat az emberi gyarlóságok táplálják s minél több táplálékot talál, annál nagyobbra nő, amint a tűz is folyton növekszik, ha több fát dobunk bele. Ó, Benignám! bár megösmerné a világ: mennyire örvend Szívem a Szeretetébe vetett hitnek! Oly kevéssé bíznak benne, oly kevéssé — oly kevéssé!»

«Minden a lélek javára válhatik — isteni kezeimben még tökéletlenségei is mintegy drágakövekké lesznek, mert ösztönzésemre az alázatoság felindítására vezetnek... Mily boldogok volnának a házépítők, ha a sútból és a törmelékből építőanyagot állíthatnának elő, — íme ezt teszi, isteni segítségemmel, a hívő lélek: legszégyenletesebb bűnei átváltoznak tökéletességének alapköveivé.»

«Tudd meg magad és tudasd másokkal is, miszerint a valódi erényt csak Jézus Szívétől várhatjátok. Ide — ezen áldott bérkába — meneküljön mindenki, ki az üdvöt keresi. Innen, mintegy biztos menhelyből, szemlélhetitek a vihart, nem kell tőle félnetek semmit. Ó, jegyesem! vezess el mindenkit ezen örökös hajlékodul választott menedékhelyre. Szeretetből vezess el mindenkit Énhozzám! Mindenki számára tartogatom a kegyelem kincseit: azokéi lesznek, kik eljönnek értők.»

«Én Jegyesem, légy Szeretetem apostola! Kiáltsd hangosan, hogy az egész világ meghallhassa: miszerint *én éhezem és szomjazom és meg-*

halok a vágytól teremtményeim által befogadtatni s ők nem törődnek velem! Ó, legalább te végezz minél több lelki áldozást, kárpótlásul azon szentségi áldozásokért, melyekkel mások nem élnek! Végezd ezeket negyedóránként és még ennél is sűrűbben, különböző módokon; ha röviden is, csak el ne mulaszd! Ha a nő hitvestársát éhenhalni látná, úgy-e koldulni menne érte? Benignám, vezesd a lelkeket a szent Áldozáshoz!»

«Ami minden másnál jobban bánt Engem, az az emberek közömbössége, gyűlölete, mellyel Irántam viseltetnek. Úgy kerülnek, mint a gyilkost, a gonoszlevőt, a tolvajt, ki őket ki akarná rabolni. — Én pedig, ellenkezőleg, csak megajándékozni akarnám őket, de nem tehetem, mert nem akarják. — Jegyeseim, szomjazom teremtményeim szeretete után. A szerafimok, a szentek minden fölött szeretnek Engem, szeretetük tisztább és tökéletesebb, — az égben tehát sok szeretetben van részem, de Én a földön keresem azt, mert a földön a szeretet szabad... Kedvesem, Nekem emberi szívem van s az embereket azért szeretem, mert testvéreim — igen, mert testvéreim az emberek...»

«Kedvesem! adj nekem lelkeket! Önfeláldozásod által adhatsz te nekem lelkeket. Igen, önfeláldozással szeretett lélek, — légy te a folytonosan füstölő áldozat! Amikor nem így érzed, nem töltöd be helyedet. Égjen szivedben mindenkor ezen szent tűz!... Semmittevéssem nem lehet lelkeket megmenteni. Lám, Én a kereszten haltam meg, hogy megmentsem a lelkeket... Nem kívánok tőled nagy dolgokat, Benignám — csak egy visszatartott szót, egy elfordított pillantást, egy tetszetős gondolat hirtelen elvágását, — szóval mindent, ami nehezedre esik. Ha mind ezen apróságot az Én végtelen Érdemeimmel egyesíted, akkor valóban nagy értékük lesz. Ha tudnád, mennyire kedvelem az önmagukat ily csendben feláldozó lelkeket!»

«Az alázatos léleknek oly hatalma van Isten szive fölött, hogy egy ilyen valóban alázatos lélek képes Igazságosságomat lefegyverezni inkább semmint ezer bűnös képes felbőszíteni.»

«A szeretet által felszentelt lélek könnyű lesz, mert a szeretet elveszi tőle akaratát, ítéletét, kívánságait. Minden gyönyörűségem az ily megkönnyebbült lélekben vagyon. *Ilyen hű lelkekből alakítom hadseregemet a világ megváltására! A világ romlásába rohan, de Én a vezetésem alatt küzdő kis léleksereggel megállítom majd szédületes rohanásában.»*

«Egy jól fogadott dorgálás öt perc alatt — vagy amennyi ideig tart — előbbre vezetheti a lelket szeretetemben, mint két-károm év rendszeres élete.»

«Gyarlóságaid?... add el őket Irgalmamnak!»

«Ezen egyszerű kis ima: «Bízom Tebenned!» elragadtatja Szivemet, mert bennfoglaltatik a hit, a szeretet s az alázatosság.»
Isten neve legyen áldott!

Ima a határtalan bizalom kegyelméért.

Édes Jézusom, végtelenül irgalmas Isten, szerető Atyja a lelkeknek s kiváltképen a leggyöngébb, leggyarlóbb, legnyomorultabb lelkeknek, melyeket különös szeretettel zársz isteni karjaidba, Hozzád fordulok, Szentséges Szived szeretetére és kegyelmére kérve, add nekem azon kegyelmet, hogy mindig jobban bízzam irgalmas jószágodban, hogy szerető isteni karjaidban teljes bizalommal pihenhessek most és mindörökké. Amen.

(Egyházi jóváhagyással.)

Benz Csáky Ilona.

A központi választmány gyűlése ápr. 9-én délután volt az Oltáregyesület házában. Dr. Burbura László üv.-igazgató megnyitója után örvendetes tényként jelent a választmánynak, amit itt az Oltáregyesület szent ügyéért lelkesedő tagtársak örömeire közlünk:

A kalocsai egyházmegyei Oltáregyesület igazgatójától érkezett egy kedves levél a központba. Kijelenti az egyházmegyei igazgató úr, hogy önállóságának megtartásával szorosabb kapcsolatot óhajt a központtal, hogy a szent cél — a szegény templomok segélyezése — annál nagyobb mértékben elérhető legyen. A levéllel együtt egy vörösszinű kazulát küldött a kalocsai Oltáregyesület a központnak. Őszinte örömmel köszöntjük ezt a szeretetteljes közeledést, mert újból hangsúlyozzuk.

hiába van akkor központ, ha a vidéki oltáregyesületek nem tekintik annak és nem segítik anyagi eszközökkel szent hivatása teljesítésében, Vivant sequentes!

A központba beérkezett jelentésekből ideiktatjuk még a következőket:

Budapest Szent Rókus plébánián az Oltáregyesületnek 93 tagja van. Az 1922. évben befolyt adományok összege 2040 K. Havonta egyszer van reggel 8 órától délután 4 óráig tartó szentségimádás, amely után gyűlést tartanak az igazgató prépost-plébános elnöklete alatt. A gyűlés az igazgató konferenciájából, hegedűvel kísért énekszámokból és szavaltatokból áll. A tagok áldozatkészségéről tanuskodik a templom számára vásárolt gyönyörű faragott imazsámoly és a rongyos egyházi ruhák kijavítása.

Budapest-Erzsébetvárosban szintén megalakult már az Oltáregyesület. Bár még a kezdet nehézségeivel küzd, egy év alatt mégis 3000 K-t gyűjtött az Oltáregyesület céljaira. Igazgatója Ferenczy Géza s.-lelkész.

Budapest-Terézváros beszámolóját a buzgó igazgató, dr. Toma Imre s.-lelkész, a központi terjesztőnöi gyűlésen adta elő. Az ottani fiókegyletnek 305 tagja van, akik közül 81 férfi; ez nagy dicsősége a terézvárosi Oltáregyesületnek s főképp lelkes igazgatójának. Van 12 terjesztő és 6 férfi csoportvezető. Tagsági díj gyanánt 15.461 K-t juttatott a központnak. Az elmúlt évben saját egyesületi zászlót készítettek 50.000 K költséggel. Vállalkoztak a harangbeszerzési költség összegyűjtésére 220.000 K eredménnyel. És az esztergomi szemináriumnak is gyűjtöttek 5000 K-t.

A veszprémi egyházmegyei Oltáregyesület dr. Kiss György theologiai tanár személyében új igazgatót kapott. Az új igazgató jól ismeri az Oltáregyesület szervezetét és lelkes híve a központnak. Itt említjük meg a veszprémi Oltáregyesület 21.500 K-ás adományát a központnak és az új igazgató működéséhez az eucharisztikus Jézus gazdag áldását kívánjuk.

Báró Orosdy Fülöpné önméltósága 100.000 K-t adományozott a «Jézusom Örömom», az «Örökimádás» testvérlapja költségeire. Isten fizessen meg érte.

Az esztergomi Oltáregyesületnél láttuk az egyházi ruhák javításának azon ügyes módját, hogy a szélfoszlott ornátuskelmét erős anyag (vászon) alátételével keresztben géppel levarrják. Finom, megfelelő színű selyem használatával az ilyen kijavított ruha nagyszerű színhatású és ami a fő, tartósan használható.

AZ ÉN IMAKÖNYVEM!

Az én imakönyvem a lelkem,
Ott a legszebb imát fellelem.
Hisz ott lakik lelkem Jegyese,
Nincs szükségem akkor imakönyvre.

Benne mindent, mit csak kívánok,
Lelkem javára feltalálok.
A legszebb ima, mire Ő fanított,
Teljesítem az isteni akaratot.

Imakönyv a lelkem szentélye,
Sok ének, dal, himnusz van benne
Csendes kis szentélyben fehér hárfa,
Mit Jézus akar, aranyhurja játssza.

Minden, minden, mi csak boldogít,
Megtalálom akkor, ha Jézus itt,
Nála nélkül ninosen imakönyvem,
Ha Ő betér, imakönyv a lelkem.

Kolosi K. Alojzia.

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Eöri János.*

(Folytatás.)

OISE UTÁN a templom kapujában Tárnok Mariska várta Gézával együtt. Még a kora hajnalban, mielőtt a társaság nyugovóra tért volna, megbeszélték, hogy Tamást meghívják reggelire inkább, hogy az esti tréféért kiengeszteljék s a kalapját, meg a sétapálcáját visszaadják neki. Kissé már türelmetlenkedtek is a várakozás közben. Úgy szólván már mindenki eltávozott a templomból, csak Tamás térdepelt még a negyedik pad szélén oldalt. Csak mikor a sekrestyés a sekrestye ajtaját bezárta és megcsörrent kezében a templomi kulcsköteg, ütötte föl a fejét a zajra. Még egy búcsúpillantást vetett a tabernakulumra és aztán csendben távozott.

Mariska meg a Géza őszinte tisztelettel üdvözölték Tamást az utcán. Valami megmagyarázhatatlan módon, egészen más színben látták most «templomosságát», mint tegnap este tánc közben, muzsikaszó mellett. Anélkül, hogy szóltak volna egymásnak erről, mindkettőjük valóságos hőst látott benne s szinte büszkéek voltak rá, hogy az imakönyves Tamást közrevehették. A jókedvnek és a tartózkodásnak, a fölénynek és a szerénységnek, a fiatal életerőnek és a komolyságnak oly csodálatos egygyólvadása volt arcán látható, sőt mozgásában és taglejtéseiben is, hogy hatása alól egyikük sem vonhatta ki magát.

— Nos, Tamás, most hozzánk jön reggelire — kezdte a beszélgetést Mariska. — Félig-meddig úgyis úgy szökött meg tőlünk az este; most jóvátéheti a hibáját, mi meg a miénket. Mama okvetlenül elvárja. Papával is alig beszélt valamit.

— Ugyan Mariska — szólt Géza —, ne magyarázgasson neki annyit: közrevevessük és visszük, ha akar, ha nem.

— Jól van, megadom magam a sorsomnak — felelte mosolyogva Tamás. Nem sokat kérette magát. Legalább van alkalmas jogcíme kalapjának és sétapálcájának kutatására. Körülbelül úgyis sejtette, hogy ilyesféle megoldást talál majd a két huncut csalafinta, akik az este megtréfálták. Gézával meg egyébként is már szeretett volna négyszemközt beszélgetni.

A verandán költötték el a reggelit. Tamás élvezettel hajtotta fel a végén a pohár kristálytiszta friss vizet, rágyújtott egy finom egyiptomi cigarettára azok közül, amiket még Pesten kapott gimnazista tanítványának apjától ajándékba. Szép lassan elszívta. Kedvesen elcsevegtek még néhány percig.

— Na — mondotta ekkor, — határozottan jobb kedvem van most, mint az este. Többet ért ez a pohár friss víz, mint akkor a pezsgő. Most pedig, nagyságos asszonyom, ezer köszönet mindakettőért. Látom, Mariskának sincs oly jó kedve, mint tegnap, no, meg úgy veszem észre: még a romok sincsenek eltakarítva. Segíteni nem tudunk, útban meg ne álljunk. Tárnok bácsi is megy mindjárt a hivatalba. Más nem marad hátra, Géza barátom, mint hogy távozzunk.

— Az igazat megvallva, most nem is bánom, ha nem maradnak sokáig — szólt Mariska. — De remélem, a délutáni fürdő után betérnek hozzánk. Négy üveg sör még maradt. Megihatják.

— Apropos! Eljövünk érte — integetett vissza Géza a Mariskának, aki máris kötözte a haját piros kendőbe a por ellen s úgy nézett két jó barátjának utána, miközben mindkét felemelt kezével kendőjének csücskéivel babrált és kedvesen mosolygott.

— Te, Géza — szólt ekkor barátjához Tamás, akit karonfogott s úgy léptek ki az utcára —, menjünk ki az erdőbe a Hármas-tölgyhöz. Elkél neked is már egy kicsit a jó levegő, a szabad természet, az ózondús erdei lég, stb. Mi?

— Ugyan, barátom! Tudom, hogy nem szereted a sablont, hagyd hát abba sablonjaidat. Vagy talán gúnyolódsz a tegnap est miatt? Inkább mondj köszönetet, mert ha őt nem vagyok, hát leszednek rólad minden... tudom is én mit.

— Sokat törődöm veled! A kalapot is, meg e pálcát is, elszedtétek tőlem s mégis visszaadtátok. Úgy lenne azokkal a «mindenekkel» is.

— Tamás, én máma... különben máskor is láttam... a misén valamit. Te talán nem értél rá megfigyelni, azért elmesélem. Megbocsáss, ha előrebozsátom; undort éreztem. Látod, ez a Liza néni, ez a boszorkányok rokona, odamegy majd nem mindennap, máma is, áldozni. Hallott valamit a gyakori áldozásról s hogy a jámborságból ne lássék rajta kevesebb, mint másokon, ott lábatlankodik, valahányszor misén vagyok min-

dig. És csak hallani kell, milyen éles nyelve van. Jaj annak, akit a hegyére tűz! Meg azután egy fillérért meg tudná tagadni talán Krisztust is. Kis kertjükben annyi a gyümölcs, mint a levél; de azért a piacon remegő kézzel mér inkább kevesebbet, mint többet. Két hete a hatóság öntötte ki bődönjéből a tejet, vele együtt persze a vizet is. Érted. A templomi perselybe húszfilléres papirdarabot dob, amit máshol már el nem fogadnak tőle. De ami a legutálatosabb, az a viselkedése a templomban, meg az oltár előtt. Hétrét görnyed, akkorákat sóhajt valóságos fájalmában, szabályos időközökben úgy néz az égre, hogy az ember azt hinné: elragadtatásba esett. Mikor közeledik az áldozás ideje, vadul forgatja imakönyvét, még útközben is azt olvassa, sőt mikor az áldozató rács előtt térdel, de sőt, mikor a pap a ciboriummal kifordul és az «Ecce Agnus Dei»-t imádkozza, akkor is eltorzult ábrázattal olvas az imakönyvéből valamit; kételkedem benne, hogy valami áldozási imát. Mondd, Tamás, nem utálatos valami ez a jelenség? Nem volna jobb, ha odahaza maradna az ilyen? Nem kompromittálják az ilyenek a legszen-
tebbet?

Tamás némán hallgatott. Menetközben barátja oldalán szóltalanul nézte a földet, az utat, az önmaguk előtt haladó lapos, sötét árnyékát önmaguknak.

(Folyt. köv.)

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható :

Örökimádás folyóirat (előfizetés 1 évre) 240 K, egyes füzet 20 K, egy régi teljes évfolyam, ha egyszerre valamennyit megveszik, egyenkint 100 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 100 K, Vezérkönyve 100 K, Felvételi füzet 10 K, Fél-százados története 500 K, Aluminium-érme szalaggal 200 K.

Jézusom Örömmöm folyóirat egész évre 100 K, tömeges rendelésnél egy előfizetés 100 példánytól kezdve 90 K, 200 példánytól kezdve 80 K, 300 példánytól kezdve 70 K, egyes füzet 10 K, régi teljes évfolyam 100 K.

Kis Örökimádás Imakönyv 200 K, Fehér Liliom 10 K, Pápai Áldás levelezőlap 1 K, Gyermekszövegségi zászló levelezőlap 20 K, Gyermekszövegség érme 50 K.

Különfélék : Havi magány (Nádasdy Márián) 150 K, Az Eucharisztia zenéje 20 K, Kánter Károly emlékkönyv 100 K, Kánter Károly emlékkép 10 K, Szent Zita élete 40 K, Szent Zita élete egyszerűbb kiadásban 20 K, Litánia (latin szöveggel) 10 K, Litánia Szent Józsefről (magyar szöveggel) 10 K, Levelezőlapok az Örökimádás-templomról 10 korona.

Felelős szerkesztő : Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó : Dr. Mészáros János.